

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่านจับใจความเป็นทักษะสำคัญ เพราะสามารถช่วยให้บุคคลทั่วไปเข้าใจถึงเรื่องที่อ่าน รับรู้ข่าวสารได้ถูกต้อง สำหรับนักเรียนในการเรียนวิชาทุกสาขาจะใช้ทักษะในการอ่านจับใจความเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งปัจจุบันการศึกษาขยายขอบเขตกว้างขึ้น เปิดโอกาสให้ทุกคนได้ศึกษาหาความรู้ตลอดชีวิต ดังนั้นการอ่านจับใจความจึงมีความจำเป็นในการพัฒนาตนเองเพื่อก้าวให้ทันยุคข้อมูลข่าวสาร การอ่านจับใจความทำให้รู้ข่าวสาร ความเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของโลก ตลอดจนทำให้การดำรงชีวิตประจำวันเป็นประจักษ์ และมีคุณภาพ ดังที่ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2552: 45) กล่าวว่า การอ่านจับใจความเป็นการอ่านเพื่อค้นหาประเด็นสำคัญของเรื่อง อันประกอบด้วยประโยคสำคัญของย่อหน้าต่างๆ ซึ่งผู้อ่านนำมาเรียบเรียงให้มีใจความกระชับโดยใช้ภาษาที่เป็นคำพูดของตนเอง แต่ยังคงไว้ด้วยประโยคสำคัญต่างๆ ลักษณะของการอ่านจับใจความดังกล่าว เกี่ยวข้องกับการทำงานของสมองที่ทำให้ผู้อ่านแล้วเข้าใจระบุเป็นใจความของเรื่องได้ถูกต้อง ดังนั้น ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนและการทำงานนั้นจำเป็นต้องฝึกฝนและพัฒนาการอ่านจับใจความให้มากขึ้น

การอ่านจับใจความเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ และนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เพราะในชีวิตประจำวันของนักเรียนต้องอ่านเป็นจำนวนมาก หากว่านักเรียนอ่านได้รวดเร็วและจับใจความสำคัญได้ก็จะช่วยให้นักเรียนอ่านได้มาก ทำให้มีความรู้มาก สามารถทำงานตามที่ครูมอบหมายได้อย่างรวดเร็ว การอ่านจับใจความตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาตรฐาน ท 1.1 ตัวชี้วัด ม.1/2 จับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน ได้กำหนดให้นักเรียนต้องอ่านจับใจความสำคัญจากสื่อต่างๆ ที่กำหนดในสาระการเรียนรู้แกนกลาง ได้แก่ นิทานชาดก งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ บันเทิงคดี งานเขียนประเภทชักจูงโน้มน้าวใจเชิงสร้างสรรค์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา 2552: 17) จะเห็นได้ว่าการอ่านจับใจความเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสำหรับการอ่านหนังสือทุกประเภทและยังเป็นพื้นฐานในการอ่าน เพื่อระบุเหตุและผล และข้อเท็จจริงกับข้อคิดเห็น เพื่อตีความ เพื่อตอบคำถามหรือเพื่อพิจารณาอีกด้วยผู้มีความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญจะ

ช่วยในการอ่านหนังสือได้รวดเร็ว การอ่านจับใจความจำเป็นต้องฝึกฝนอยู่เสมอ ไม่ว่าจะอ่านเรื่องอะไรหรืออยู่ในระดับใดก็ตาม เพราะถ้าไม่สามารถจับใจความสำคัญได้ก็จะไม่ได้ประโยชน์จากการอ่านเท่าที่ควร การแสวงหาความรู้และเมื่อจบไปแล้วก็ต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังที่ อรรถ ชีตารักษ์ (2546: 11) ได้สรุปประโยชน์ของการอ่านจับใจความไว้ว่า การอ่านจับใจความมีประโยชน์อย่างยิ่งที่นำมาใช้เป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้ และมีความจำเป็นเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วน ลักษณะ แสงขาว (2553: 69) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านจับใจความว่า ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำ จับประเด็น วิเคราะห์เนื้อหาและสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้น การอ่านจับใจความจึงเป็นทักษะที่มีความหมาย เพราะถ้าขาดทักษะนี้ย่อมประสบความล้มเหลวในการอ่านแน่นอน และความคล่องแคล่วในกระบวนการอ่านจับใจความเป็นคุณูปการสำคัญที่ช่วยพัฒนาการอ่านของนักเรียนให้ก้าวหน้าไปสู่การใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่

ปัญหาการอ่านจับใจความของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่พบ คือ นักเรียนยังขาดทักษะในการอ่าน โดยมีสาเหตุ ดังที่ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545: 9) ได้ระบุถึงปัญหาการสอนอ่านที่ไม่ประสบผลสำเร็จ สรุปได้ 3 ประการ คือ ปัญหาจากตัวครู ตัวนักเรียน และทางโรงเรียน โดยปัญหาจากตัวครูที่ไม่เข้าใจวิธีการสอนอ่าน ไม่มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาในการสอนอ่าน ส่วนตัวนักเรียนมีปัญหาจากสภาพแวดล้อม ระดับความสามารถ ประสบการณ์ทางภาษาที่ต่างกัน หรือมีปัญหาด้านสุขภาพร่างกาย จิตใจ สำหรับปัญหาเกี่ยวกับทางโรงเรียนคือ วัสดุอุปกรณ์ สื่อการสอนที่ไม่เพียงพอ ไม่ทันสมัย อรรถ ชีตารักษ์ (2546: 3) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการอ่าน คือ นักเรียนไม่ชอบอ่านหนังสือ อ่านแล้วจับใจความไม่ได้ ปทุมกาญจน์ ศรีสุวรรณ (2549: 3) ได้สรุปปัญหาการอ่านของนักเรียนไว้ว่า ขาดทักษะในการอ่าน อ่านแล้วจะจดจำเฉพาะเนื้อหาบางตอนหรือชื่อตัวละครที่เด่น สรุปใจความสำคัญไม่ได้ ไม่สามารถแยกข้อเท็จจริงหรือสรุปแนวคิดจากเรื่องที่อ่านได้ ส่วน สอองค์ ดำเนินสวัสดิ์ (2549: 75 อ้างถึงใน เสาวนีย์ ธาระสาร 2553: 43) ได้กล่าวถึงปัญหาด้านการอ่านไว้ 4 ด้าน คือ ปัญหาจากนักเรียน จากครอบครัว จากสิ่งแวดล้อมสังคม และจากการเรียนการสอน โดยปัญหาจากนักเรียนที่ไม่ได้รับการปลูกฝังให้รักการอ่าน ขาดความพร้อมทางร่างกาย ทางอารมณ์และความสามารถในการอ่าน ปัญหาจากครอบครัวผู้ปกครองที่ไม่เห็นคุณค่าของการอ่าน ส่วนปัญหาจากสิ่งแวดล้อมสังคมที่ขาดหนังสือ มีแหล่งบันเทิงเรีงรมย์มาก สำหรับปัญหาจากการเรียนการสอน โรงเรียนขาดห้องสมุดที่ดี ไม่จัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน

เนื่องจากในปัจจุบันนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาจำนวนมากมีปัญหาในการอ่านหนังสือ เช่น อ่านไม่เป็น จับใจความสำคัญไม่ได้ เพราะพื้นฐานระดับประถมศึกษาของนักเรียนบางคนไม่ดีพอ เมื่อศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา ก็กลายเป็นปัญหาต่อเนื่อง ดังนั้นครูควรปรับปรุงการสอนโดยหาวิธีแก้ปัญหาเพื่อให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะอ่าน ส่วนปัญหาการอ่านจับ

ใจความของนักเรียนบางคนอ่านช้า อ่านได้แต่ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน จับใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงก่อให้เกิดปัญหากับตัวเอง ดังที่ กรมวิชาการ (2546: 188) ได้สรุปปัญหาของการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ว่า อ่านแล้วไม่สามารถสรุปประเด็นสำคัญได้ จับใจความของเรื่องที่อ่านไม่ได้ แยกสิ่งที่เป็นข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นไม่ได้ ดังนั้นสรุปได้ว่า ปัญหาการอ่านของนักเรียนคือ ขาดทักษะในการอ่าน อ่านแล้วจะจดจำเฉพาะเนื้อหาบางตอนหรือชื่อตัวละครที่เด่น สรุปใจความสำคัญไม่ได้ ไม่สามารถแยกแยะข้อเท็จจริงหรือสรุปแนวคิดจากเรื่องที่อ่านได้ โรงเรียนปัทม (2555) ได้สรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 สาระการอ่าน มาตรฐาน ท 1.1 ตัวชี้วัด ม.1/2 จับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 42.50 จึงสรุปได้ว่านักเรียนมีปัญหาในด้านการอ่านจับใจความ

จากปัญหาการอ่านจับใจความที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การอ่านจับใจความมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการแสวงหาความรู้และการดำรงชีวิต ครูจะต้องรู้จักวิธีใช้สื่อและวิธีการสอนต่างๆ เพื่อช่วยสร้างและพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความให้แก่เด็กนักเรียนท่ามกลางกระแสวัฒนธรรมของโลกที่เกิดหลังไหลและแลกเปลี่ยนกันอย่างไร้ขอบเขต ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ได้รับกระแสเหล่านั้น จากการสื่อสาร ไร้พรมแดน สื่อสิ่งพิมพ์และเทคโนโลยีที่ปรากฏในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนในเรื่องการคิดและการปฏิบัติ ตลอดจนค่านิยมอันดีงามของไทยได้ถูกกลบเลือนไป ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวควรนำนิทานพื้นบ้านมาประกอบการอ่าน เพราะนิทานเป็นโบราณอายุที่ใช้สอดแทรกแนวคิด ค่านิยมและวัฒนธรรมที่ต้องปลูกฝังให้กับเยาวชน ถ้าครูพัฒนาการอ่านจับใจความ โดยใช้นิทานพื้นบ้านของไทยสร้างเป็นสื่อพัฒนาการสอน น่าจะช่วยให้เด็กนักเรียนสนใจเรียนมากขึ้น ดังที่ ปทุมกาญจน์ ศรีสุวรรณ (2549: 33) ได้สรุปไว้ว่า วรรณกรรมท้องถิ่นเป็นสิ่งที่มีความค่าต่อชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในท้องถิ่น มีความผูกพันกับชีวิตของนักเรียน เป็นสิ่งที่หาง่าย และสามารถนำมาใช้เป็นสื่อในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนได้ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2555) ได้แนะนำวิธีแก้ปัญหการอ่านว่า ครูต้องนำความรู้ในด้านจิตวิทยาพัฒนาการ จิตวิทยาการอ่าน วิธีการสอน และวิธีการนำวัสดุอุปกรณ์ในท้องถิ่นมาช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่าน โดยเฉพาะนิทานพื้นบ้านเป็นอุปกรณ์ในท้องถิ่นที่มีความเหมาะสมที่จะนำมาประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมการอ่าน เพราะเป็นเรื่องที่นักเรียนคุ้นเคย และเป็นเรื่องเก่าแก่มานานแล้วซึ่งตัวละครจะแสดงให้เห็นวิถีชีวิตของคนไทยสมัยนั้นๆ เนื้อหา มีความสนุกสนาน สอดแทรกคติธรรม คุณธรรมไว้ด้วย ทำให้นักเรียนอยากรู้อยากเห็น

การสอนเขียนที่มุ่งส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาที่เรียกว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ สุภา พิมพ์แป้น (2546: 3) ได้สรุปไว้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เกิดจากการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาในตัวนักเรียนถึง 2 ด้านคือ การฝึกทักษะการคิด และพัฒนา

สมรรถภาพทางการเขียน ซึ่งเป็นการเขียนที่ต้องได้รับการกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนได้ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ และจินตนาการ จนทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นต้นคิดของตนเอง โดยมีได้คัดลอกเลียนแบบมาจากผู้อื่น การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นงานประพันธ์ที่มีคุณค่าต่อพัฒนาการของนักเรียนโดยตรงทางด้านจินตนาการ อารมณ์ ส่งเสริมความงอกงามทางสติปัญญา และช่วยธำรงรักษาวัฒนธรรมอันดีงามไว้ ครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่คอยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิด จินตนาการ โดยสร้างบรรยากาศให้นักเรียนมีความสบายใจและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ

การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับนักเรียน เพราะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นเครื่องมือที่สามารถพัฒนานักเรียนให้มีจินตนาการแสดงออกถึงความรู้สึกรู้จักคิดในการสร้างสรรค์ภาษา เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ จึงต้องใช้ความสามารถในการสื่อสารความคิดถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนอย่างสร้างสรรค์ ครูควรสร้างบรรยากาศและสถานการณ์ที่เหมาะสมให้นักเรียนได้เขียนอย่างอิสระ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เน้นความสำคัญในการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ให้ทุกคนตระหนักและเชื่อมั่นในศักยภาพที่จะสร้างสรรค์ของตนเอง ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในตัวบุคคล ผลงานสร้างสรรค์เป็นลักษณะความสามารถในการคิดที่แปลก มีคุณค่า และเป็นของตัวเอง ดังที่ อังกร ชิวพันธ์ (2547: 3) ได้สรุปความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า เป็นการเขียนซึ่งมีลักษณะของการคิดริเริ่ม โดยผู้เขียนจะต้องใช้จินตนาการและประสบการณ์ของตนเองมาเชื่อมโยงความคิดในการเขียน ลักษณะ แสงขาว (2553: 70) ได้สรุปไว้ว่า เป็นการเขียนที่ผู้เขียนแสดงความรู้สึกรู้จักคิดของตนเองอย่างอิสระ มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของตนเองจากแหล่งต่างๆ มีความริเริ่มสร้างสรรค์ แปลกใหม่ไม่เหมือนใคร ส่วน สมภาพ กอเข็ม (2553: 30) ได้สรุปไว้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นเป็นการเขียนจากจินตนาการที่แสดงออกมาอย่างอิสระ โดยอาศัยประสบการณ์ต่างๆ ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนของตนเอง โดยใช้สำนวนภาษาที่ดี มีความสละสลวย แปลกใหม่และมีคุณค่าในทางสร้างสรรค์ สามารถเร้าความรู้สึกของผู้อ่านและเป็นงานที่มีคุณค่าทางด้านจิตใจและสติปัญญา การพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงควรพัฒนาควบคู่ไปกับทักษะการคิด เพราะการเขียนจะช่วยให้นักเรียนได้แสดงความคิดอย่างเสรี สามารถจินตนาการและใช้ภาษาติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ได้ในเวลาต่อมา การเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงมีส่วนช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ด้วยการฝึกฝนให้รู้จักการแก้ปัญหาจากเรื่องที่อ่าน มีเจตคติที่ดีและมีความมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็นเหล่านั้นออกมาเป็นตัวอักษรให้ผู้อื่นเข้าใจตามที่ตนประสงค์ ครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่คอยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิด จินตนาการ โดยสร้าง

บรรยาภาสให้นักเรียนมีความสบายใจและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นสำคัญ เพราะประสบการณ์การเรียนรู้ของแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในระดับมัธยมศึกษา ดังจะเห็นได้จากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 2 การเขียน มาตรฐาน ท 2.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา 2552: 28) ได้อธิบายความหมายในอภิธานศัพท์ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นการเขียนโดยใช้ความรู้ ประสบการณ์ และจินตนาการในการเขียน เช่น การเขียนเรียงความ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย และบทร้อยกรอง การเขียนเชิงสร้างสรรค์ผู้เขียนจะต้องมีความคิดดี มีจินตนาการดี มีคลังคำอย่างหลากหลาย สามารถนำคำมาใช้ในการเขียนต้องใช้เทคนิคการเขียน และใช้ถ้อยคำอย่างสละสลวย

ปัญหาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ นักเรียนมักลำดับความคิดในการเขียนไม่ได้ ทำให้เขียนวกวนไม่เป็นไปตามขั้นตอน อ่านไม่เข้าใจ มักเขียนลอกเลียนแบบ ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ ดังที่ อรรถชัย ชีตารักษ์ (2546: 4) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนสรุปได้ว่า นักเรียนมักลำดับความคิดในการเขียนไม่ได้ ทำให้เขียนวกวน สรุปใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ ทำให้นักเรียนไม่ชอบเขียน นอกจากนั้นไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน มักเขียนโดยเลียนแบบผู้อื่น ไม่สามารถสร้างจินตนาการออกมาในแนวที่แปลก สมพร กอเข้ม (2553: 3) ได้สรุปปัญหาการสอนเขียนไว้ว่า นักเรียนขาดทักษะการคิดคำ คิดประโยค นำไปสู่การเขียนไม่ได้ เขียนวกวน เขียนไม่เป็นเอกภาพ เขียนไม่ตรงกับหัวข้อเรื่อง หรืออาจเขียนแล้วผู้อื่นอ่านไม่เข้าใจ ส่วน ปทุมกาญจน์ ศรีสุวรรณ (2549: 4) ได้สรุปปัญหาการเขียนของนักเรียนไว้ว่า สะกดคำไม่ถูกต้อง ใช้ภาษาไม่กะทัดรัด มักเขียนโดยลอกเลียนแบบ หรือคัดลอกข้อความบางตอน ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ของโรงเรียนปิกริม สาระที่ 2 การเขียน ด้านความสามารถในการเขียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยสำนักทดสอบการศึกษาแห่งชาติ ปีการศึกษา 2555 พบว่า สมรรถภาพด้านการเขียนเรื่อง มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 64.92 (โรงเรียนปิกริม 2555) ซึ่งอยู่ในระดับพอใช้ ส่งผลให้ต้องมีการพัฒนาการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และในฐานะผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนและนักเรียนในโรงเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทำให้ทราบสาเหตุสรุปได้ว่า ทักษะการเขียนนั้นนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบ เพราะเป็นทักษะที่ยาก เห็นได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมการเขียนในโอกาสต่างๆ ของโรงเรียนได้มีนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมเพียงร้อยละ 5 เพราะเริ่มต้นเขียนไม่ถูก วกไปวนมา ขาดเนื้อหาใจความสำคัญ ใช้ถ้อยคำไม่สละสลวย ส่วนใหญ่ได้รับการฝึกหัดมาน้อย ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการ

เขียน การสอนทักษะการเขียนของครูได้พบว่า มักเน้นด้านเนื้อหาความรู้ และเน้นการท่องจำ จนทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจ ไม่กล้าแสดงออก ขาดกระบวนการคิด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปึกิริม มีปัญหาในด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์

จากสภาพปัญหานักเรียนที่ขาดความชำนาญด้านทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ได้กล่าวข้างต้นจึงจำเป็นต้องหาวิธีจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านความคิดสร้างสรรค์ สู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังที่ สุภา พิมพาเป็น (2546: 28) สรุปความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์กับการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นย่อมมีความสัมพันธ์กันมาก ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เพราะการเขียนแสดงถึงผลงานที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นความคิดที่แปลกใหม่ไม่ซ้ำแบบหรือไม่ได้ลอกแบบใคร การจัดกิจกรรมการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น สิ่งเร้าหรือสื่อต่างๆ มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสร้างแรงจูงใจในการเขียน ทำให้ผู้เขียนเกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน ส่วน ประดับ จันทรสุขศรี (2551: 43) กล่าวไว้สรุปได้ว่าความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในงานเขียน คือ ผู้เขียนควรเสนอความคิดที่แปลกใหม่ ทันสมัย สร้างสรรค์ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้และความคิดที่หลากหลายเพิ่มขึ้น การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในตัวนักเรียนนั้น อยู่ที่เทคนิคและวิธีการของครู ซึ่งวิธีการสอนเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ขึ้นอยู่กับครูที่จะเลือกเทคนิคและวิธีการสอนที่กระตุ้น ส่งเสริม และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนให้เจริญงอกงามขึ้น การสอนทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ได้ผลดีนั้น ครูควรใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน เพื่อช่วยสร้างและพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

การอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน นักเรียนที่อ่านเก่งก็จะเขียนได้ดีด้วย ดังที่ ประดับ จันทรสุขศรี (2551: 22) ได้กล่าวสรุปไว้ว่าการอ่านกับการเขียนมีความสัมพันธ์กันคือ เมื่อผู้เขียนเขียนข้อความ ผู้อ่านรับสารก็จะอ่านข้อความเมื่ออ่านแล้วเกิดความรู้สึก ความคิดเห็น ความเข้าใจ หรือไม่ อย่างไร ก็จะส่งสารออกมา ผู้เขียนสารที่คืนนอกจากต้องมีความรู้ด้านภาษาที่ต้องเป็นสื่อถ่ายทอดแล้ว ยังต้องรู้จักคำ ประโยค ย่อหน้า ข้อความที่เป็นใจความ แก่นของเรื่องหรือแนวคิด ข้อคิดจากการอ่าน รู้จักวิธีการแยกข้อความหา ประโยคใจความ ประโยคสนับสนุนให้รายละเอียด ประโยคข้อความที่เป็นข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นจากข้อความที่แสดงอารมณ์ความรู้สึก ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ผู้เขียนสารจำเป็นจะต้องนำไปใช้ในการส่งสารของตนเองเพื่อให้สารนั้นมีคุณค่าต่อผู้อ่าน สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ 2552: 68-69) ได้อธิบายไว้ว่า การสร้างสรรค์เรื่องใหม่เป็นการเขียนที่เกิดการคิดริเริ่มโดยมีพื้นฐานจากการอ่านจับใจความเมื่ออ่านแล้วเกิดจินตนาการและความรู้สึกที่แตกต่างจากผู้เขียน ต้องการจะเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องใหม่ทั้งหมด หรืออาจเปลี่ยนเป็นบางอย่างเพื่อให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ โดยนำเสนอเป็นงาน

เรื่องใหม่ที่สร้างสรรค์ขึ้นมา ทั้งนี้อาศัยประสบการณ์ทางภาษาที่ได้จากการอ่านดังนั้น แนวทางในการอ่านจับใจความเพื่อสร้างสรรค์เรื่องใหม่ ตามลำดับขั้นมีดังนี้ 1) อ่านชื่อเรื่อง แล้วทำความเข้าใจความหมายของชื่อเรื่อง 2) อ่านเนื้อเรื่อง ใช้วิธีอ่านละเอียดทุกถ้อยคำตั้งต้นจนจบเพื่อทำความเข้าใจรายละเอียดของชื่อเรื่อง 3) คิดทบทวนเรื่องราวที่อ่านแล้วหาแนวคิดของเรื่อง 4) อ่านซ้ำเพื่อทำการวิเคราะห์ในประเด็นที่เห็นด้วย และประเด็นที่ไม่เห็นด้วย ซึ่งต้องการปรับเปลี่ยนตามที่ตนเห็นว่าเหมาะสม 5) จดบันทึกประเด็นที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลง 6) ลงมือเขียนเรื่องใหม่โดยอาศัยแนวคิดจากเรื่องเดิมและมีการปรับเปลี่ยนประเด็นต่างๆ ตามที่ระบุไว้ อ่านทบทวนงานเขียนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและนำเสนอผลงาน

นิทานพื้นบ้านเป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวข้อง ผูกพันกับชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียนสามารถนำมาใช้เป็นสื่อในการสอนความรู้ต่างๆ ให้แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี ทั้งยังเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีช่วยสร้างความเข้าใจ ก่อให้เกิดคุณธรรมในจิตสำนึกและส่งเสริมจินตนาการให้แก่ผู้เรียน ดังที่ อรรถ ชีตารักษ์ (2546: 30) ได้กล่าวถึงการใช้นิทานพื้นบ้านให้ประโยชน์ ให้คุณค่ามากมาย จึงสมควรที่จะช่วยกันอนุรักษ์และสืบทอดนิทานพื้นบ้านอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมให้คงอยู่สืบไป ครูควรนำนิทานพื้นบ้านมาเป็นสื่อเพื่อให้นักเรียนรู้จักคุณค่าและเกิดความรักและหวงแหนสิ่งที่เป็นศิลปวัฒนธรรมของไทย สุกัญญา วันชนะ (2553: 40) สรุปคุณค่าและประโยชน์ของนิทานที่มีต่อการเรียนการสอนดังนี้ นิทานเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ช่วยฝึกทักษะทางภาษา ทั้งการอ่าน ฟัง พูด เขียน นิทานทำให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ช่วยให้เกิดจินตนาการและสร้างเสริมประสบการณ์ให้แก่นักเรียน นิทานสามารถเป็นบทอ่านและเป็นบทเรียนหลักที่มีความสำคัญต่อการฝึกอ่านและนำไปสู่กิจกรรมต่างๆ ประครอง ทนิมมานเหมินทร์ (2549) ได้กล่าวถึงการใช้นิทานพื้นบ้านในการสอนอ่านสอดคล้องกันสรุปได้ว่า นิทานช่วยให้ผู้เรียนรู้จักโลก รู้จักชีวิต รู้จักใช้จินตนาการซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความคิดสร้างสรรค์ นิทานนอกจากให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้วยังมีคุณค่าในการปลูกฝังจริยธรรม และรักษาวรรตฐานของสังคมด้วย ทั้งยังช่วยกระชับความสัมพันธ์ ลดความเกรงกลัวหรือเบื่อบ่อยของผู้ใหญ่ นอกจากนี้ นักเรียนบางคนอาจมีความรู้สึกลอยล่านิทานบ้าง ซึ่งจะทำให้เด็กมีโอกาสฝึกฝนทั้งด้านความจำและการแสดงออก

การใช้นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อในการสอนอ่านจับใจความและเขียนเชิงสร้างสรรค์ จะทำให้นักเรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นในการอ่าน มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีนิสัยรักการอ่าน การเขียนและได้รับความรู้ในหลายๆ ด้าน ทำให้รู้จักโลก รู้จักชีวิต รู้จักใช้จินตนาการ นอกจากนี้ยังได้รับการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมอันดีงาม ตลอดจนช่วยให้การพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย วิธีที่มีแรงจูงใจให้นักเรียนมี

พัฒนาการด้านการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพ อาจมีได้หลายวิธี แต่วิธีการหนึ่งที่สามารถทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากขึ้น นอกจากการใช้ครูผู้สอน ก็คือการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน ในการใช้นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อการสอนในการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งได้มีผู้นำนิทานพื้นบ้านมาทำการวิจัยและประสบความสำเร็จ เช่น อรทัย ชิตารักษ์ (2546) ได้ทำการวิจัยการใช้นิทานพื้นบ้านภาคเหนือเป็นสื่อการเรียนเพื่อพัฒนาการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแม่โป่ง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนที่เรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อมีเจตคติที่ดีต่อการอ่านและการเขียนภาษาไทยในระดับค่อนข้างดี ปทุมกาญจน์ ศรีสุวรรณ (2549) ได้ทำการวิจัยการใช้วรรณกรรมท้องถิ่นเป็นสื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการอ่านและเขียนมีความสัมพันธ์กัน

ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเรื่องนี้โดยการนำนิทานพื้นบ้านเป็นสื่อพัฒนาการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพื่อสร้างความสนใจให้นักเรียนสนใจการเรียนมากขึ้น และช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ดีขึ้น จากการศึกษาานิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว พบว่า มีนิทานหลายประเภทที่มีความเกี่ยวข้องกับผูกพันกับชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียน เราความสนใจให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี และเหมาะกับนักเรียนที่จะใช้ฝึกอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ จึงได้นำนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วมาใช้เป็นสื่อในการพัฒนาการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบึงกริม อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ

- 2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบึงกริม
- 2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อ
- 2.3 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งสมมติฐาน ดังนี้

3.1 ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อสูงกว่าก่อนเรียน

3.2 ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อสูงกว่าก่อนเรียน

3.3 ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน

4. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

4.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกิริม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2

4.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกิริม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

4.3 ตัวแปรที่ศึกษา

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้ระบุตัวแปรที่ต้องศึกษา ดังนี้

4.3.1 *ตัวแปรต้น* ได้แก่ การสอนอ่านจับใจความและการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อ

4.3.2 *ตัวแปรตาม* ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความและผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อ

4.4 นิทานพื้นบ้าน

นิทานพื้นบ้านที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว ซึ่งประคอง นิมมานเหมินท์ (2547: 9-14) ได้จัดแบ่งเนื้อหา นิทานพื้นบ้านไทยตามนักคติชนวิทยา ออกเป็น 11 ประเภท ผู้วิจัยได้ศึกษาเนื้อหา นิทานพื้นบ้านของจังหวัดสระแก้ว โดยจัดกลุ่มเนื้อหา แล้วนำมาปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิจำแนกประเภทของนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วสำหรับการวิจัยได้ 5 ประเภท ดังนี้

4.4.1 นิทานเทพปกรณ์ หรือตำนานปรัมปรา ได้แก่ ปุสังโกยสา ยาสังโกยสี ประเพณีบุญข้าวจี ประเพณีบุญข้าวประดับดิน ประเพณีแห่หอปราสาทผึ้ง

4.4.2 นิทานมหัศจรรย์ ได้แก่ ศิกลำธาร 7 สาย

4.4.3 นิทานประจำถิ่น ได้แก่ ละลุ หลวงพ่อก้าว พระสยามเทวาธิราชจำลอง ปราสาทศักดิ์ก่อกกรม ตำนานเมืองสระแก้ว ตำนานทัพองค์ดำและเขาคกรรจ์ ประตูลัทธิขงจื้อ

4.4.4 นิทานคติสอนใจ ได้แก่ นางพม่อม ชูนางอ้วนเทียม

4.4.5 นิทานอธิบายสาเหตุ ได้แก่ มะขามป้อมน้อย

4.5 วิธีการอ่านจับใจความ ในงานวิจัยนี้ได้ใช้วิธีการอ่าน ดังนี้

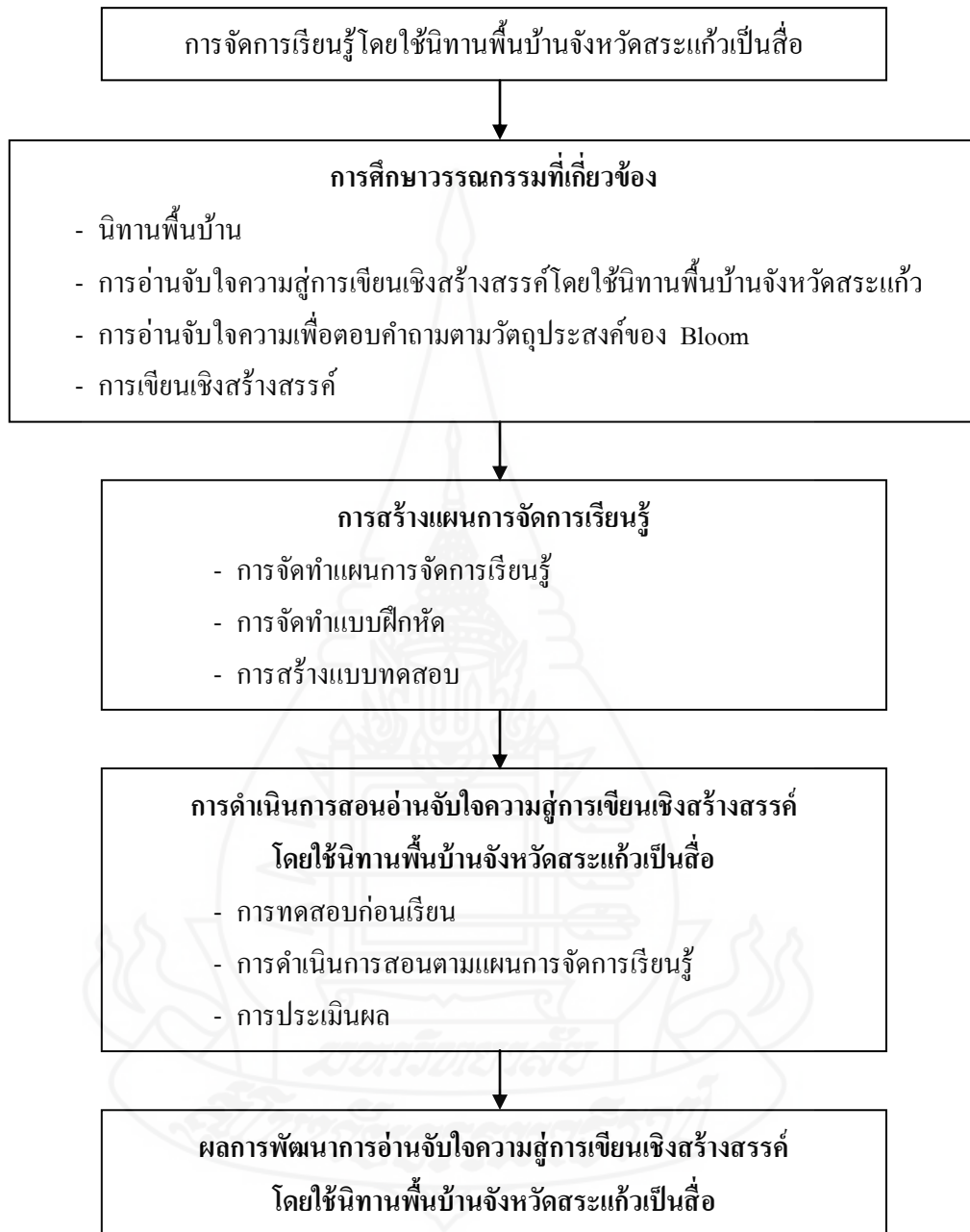
4.5.1 วิธีอ่านสำรวจ หมายถึง การอ่านในใจเพื่อค้นหาคำสำคัญและหัวข้อที่จะนำมาเชื่อมโยงเป็นแนวคิดของเรื่อง

4.5.2 วิธีอ่านละเอียด หมายถึง การอ่านเพื่อตรวจรายละเอียดของเรื่องในทุกประเด็นทุกถ้อยคำอย่างเข้าใจ นำประโยคสำคัญในแต่ละย่อหน้ามาเชื่อมโยงเป็นใจความสำคัญของเรื่องและสรุปให้สั้นที่สุดเป็นแนวคิด แล้วตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ของบลูม (Bloom) ซึ่งเป็นคำถามวัดความรู้-ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

5. กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาผลการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วเป็นสื่อพัฒนาการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยนำนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนสูงขึ้น ซึ่งกรอบแนวคิดการวิจัยแสดงได้ ดังนี้

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบความคิดในการวิจัย เรื่อง การใช้นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว
เป็นสื่อพัฒนาการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปิกิริม
อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยครั้งนี้ใช้นิยามศัพท์ในขอบเขตและความหมาย ดังนี้

6.1 นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยไม่ปรากฏผู้เล่าดั้งเดิมเป็นใคร ต่อมาได้มีการเขียนบันทึกไว้ตามเค้าเรื่องเดิมปรากฏอยู่เฉพาะในจังหวัดสระแก้ว สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสระแก้ว ได้นำมาจัดแบ่งเนื้อหา นิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้ว ตามนักคติชนวิทยา ประคอง นิมมานเหมินทร์ ได้ 5 ประเภท คือ นิทาน เทวปกรณ์ หรือ นิทานปรัมปรา นิทานมหัศจรรย์ นิทานประจำถิ่น นิทานสอนใจ และนิทานอธิบายสาเหตุ

6.2 การอ่านจับใจความ หมายถึง กระบวนการที่นักเรียนสามารถจับสาระสำคัญและทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่าน ตลอดจนหาแนวคิดของเรื่อง ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาและรายละเอียดของเรื่องได้

6.3 การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่มีลักษณะของการใช้ความคิดริเริ่ม โดยใช้จินตนาการ ความรู้ และประสบการณ์ของผู้เขียน อาศัยแนวคิดจากเรื่องที่อ่าน เชื่อมโยงความคิดในการเขียน ไม่ลอกเลียนผู้อื่น

6.4 ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง คะแนนการอ่านจับใจความและคะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะได้รับประโยชน์ ดังนี้

7.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในอำเภอรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว จะใช้เครื่องมือวิจัยที่เป็นนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วและกระบวนการในการอ่านจับใจความสู่กระบวนการในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จนสามารถพัฒนาการอ่านจับใจความและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้สูงขึ้นได้

7.2 ครูภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอื่นๆ ในอำเภอรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว สามารถนำนิทานพื้นบ้านจังหวัดสระแก้วไปใช้โดยปรับกลวิธีและกระบวนการ เพื่อนำไปใช้พัฒนาการอ่านจับใจความสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้สูงขึ้นได้

7.3 ครูภาษาไทยที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ใช้กระบวนการอ่านจับใจความควบคู่กันไปกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อ